

har udtalt sig meget diplomatisk, mere end han ellers plejer, baade om dette og om andre Spørgsmaal vedrørende Teatret. Den højtærede Minister sagde, at dersom han kunde faa Finansudvalget til at slutte sig til et Forslag fra hans Side, var det muligt, at det vilde komme frem her i Rigsdagen, men, som sagt, det staaer hen, det er et Spørgsmaal, der er overgivet af dette Ting til den højtærede Ministers Overvejelser. Jeg hører, at hans Overvejelser ikke endnu ere færdige; vi maa altsaa afvente og se, hvad der vil komme ud af det til næste Aar.

Det ærede Medlem for Københavns 13de Valgkreds udtalte endvidere, at jeg havde sagt i mit Foredrag under anden Behandling, at de nuværende Lønninger ved det kongelige Teater vare høje nok, gode nok. Det har jeg ikke sagt, og det ærede Medlem vil se af det, der nu er vedtaget, at jeg ikke kunde have sagt noget saadant, da jeg har været med til at indstille en Lønforhøjelse af 35,000 Kr. Det turde være et Vidnesbyrd om, at jeg ikke erkendte, at Lønningerne vare gode nok. Derfor er det, jeg er gaaet med til Forslaget om at stille 35,000 Kr. til Raadighed til Lønforhøjelser; og Formen for dem er ikke nærmere fastsat her, men det er overladt til Teatret og Ministeren at fordele denne Sum. Med Hensyn til, hvad der ydes Betjente og Funktionærer ved Teatret, har jeg ikke, som det ærede Medlem syntes at ville tillægge mig, sagt noget om, at jeg ansaa det for at være et umuligt Forlangende, naar disse Funktionærer yderligere forlangte 15 Øre i Timen. Jeg har kun sagt, at jeg, naar man paastod, at Lønningerne i al Almindelighed vare for smaa ved det kongelige Teater, ogsaa for Funktionærernes Vedkommende, maatte henlede Opmærksomheden paa, at en stor Del af disse var Mennesker, der havde faste Stillinger og benyttede deres Fritid til en Ekstrafortjeneste ved det kongelige Teater, hvad der kan erhverves ved at agere Funktionær ved de aftenlige Forestillinger. Og det er jo et, medens det er noget andet, naar Talen er om de Lønninger, man passende kan ansætte for de Funktionærer, der staa i Statens Tjeneste, og som ere engagerede med det for Øje at skulle leve af den Løn, for hvilken de ere engagerede. En stor Del af det Personale, der er engageret ved det kongelige Teater, kommer der visse Timer af Døgnet, og for disse faa de en Ekstrabetaling, som er Tillæg til den Løn, de ellers have i andre civile eller offentlige Stillinger. Der er

mange af dem, der ere engagerede som Funktionærer ved det kongelige Teater, der ere ansatte enten ved Marinen eller knyttede til en eller anden Institution her i København.

Det ærede Medlem saavel som den sidste ærede Taler kom endelig ind paa deres Yndlingstema om Opførelsen af en ny Talescene, et nyt Teater for det reciterende Skuespil. Det er jo en meget gammel Historie. Der har adskillige Gange, siden vi fik en fri Forfatning, været nedsat Kommissioner til Overvejelse af det kongelige Teaters Forhold. Allerede den, der var nedsat under 7. Juli 1857, beskæftigede sig indgaaende med det Spørgsmaal, hvorvidt det var rigtigt stadig at forene de tre Kunstarter paa den samme Scene. Den Gang var der Stemning for, at man skulde vise Balletten Døren, da var det den Kunststart, man mente bedst kunde undværes, men Flertallet i den nævnte Kommission endte sin Betænkning med ikke at foreslaa nogen Adskillelse mellem de tre Kunstarter. Senere kom Bournonville med sine store Balletter, og Balletten kom til en Tid paa Mode her i København. Nu er der ingen, der taler om, at det er den, der skal udskilles fra det kongelige Teater. Derimod er det jo Konflikten mellem Skuespillet og Operaen, der nu staaer paa Dagsordenen, og det er det Spørgsmaal, man vil løse ved at opføre en ny Scene. Jeg har sagt, og det Flertal, for hvilket jeg fører Ordet, er af den Opfattelse, at det er haabløst at vente paa, at Staten for sin Regning skulde opføre en ny Talescene og for sin Regning drive to Teatre. Jeg tror ikke, at man med noget grundet Haab kan vente paa noget saadant, og jeg mener derfor, at Rigsdagen gør bedre i at slaa de Illusioner, man nærer i saa Henseende, ned. Det vilde være baade i Teatrets og i Rigsdagens velforstaaede Interesse, hvis det blev klart for alle Sider, at al Tale om en ny Talescene paa Statens Regning er haabløs. Jeg tror, at det kongelige Teater vilde indrette sig paa en noget anden Maade, hvis man ikke levede i den Illusion, hvori man nu har levet i flere Aar, en Illusion, jeg beklager, at man lever i. Og efter de Udtalelser, jeg i Dag har hørt af den højtærede Minister, har jeg ingen Grund til at tro, at han er uenig med mig i min Betragtning heraf.

Saa nærer man den Anskuelse, at man skal faa en Talescene ved privat Foranstaltning. Man gaar og venter, om der ikke skulde være en eller anden Rigmand, maaske flere Rigmænd eller kunst-